Antoinette považovala komfort za dostatečnou odměnu a lásku nečekala. Gawain ji však svou bystrostí a něhou překvapil. Začala se o něj starat. Když mu oholila vousy, objevila citlivou tvář a jemné rty. S kostěnými brýlemi, které mu koupila, a v obleku šitém na míru, vypadal elegantně, ne-li rovnou přitažlivě. Usmál se na ni, celý proměněný. V tu chvíli jiskra zažehla plamen.

O deset měsíců později přišel hurikán – dítě.

Tito tři dospělí brali jako samozřejmost, že je Lotto výjimečný. Zlatý.

Gawain do něj nalil veškerou lásku, kterou v sobě tak dlouho držel. Dítě jako kus masa přetvořeného v naději. Gawain, celý život nazývaný hlupákem, držel syna v náručí a vnímal sílu jeho génia.

Sallie se ujala domácnosti. Najímala chůvy a propouštěla je, protože nebyly jako ona. Když dítě začalo jíst běžnou stravu, předžvýkávala banány a avokáda a vkládala mu je do úst jako ptačí matka.

A jakmile Antoinette obdržela první opětovaný úsměv, obrátila k Lottovi všechnu svou energii i ona. Pouštěla na gramofonu Beethovena tak nahlas, jak jen to šlo, vykřikovala hudební termíny, o kterých se dočetla. Přihlásila se na korespondenční kurzy o raném americkém nábytku, řecké mytologii, lingvistice; a četla mu ty materiály v jejich plném rozsahu. Možná si to mrně sedící v dětské sedačce a umatlané hrachovou kaší vezme jen dvanáctinu jejích přednášek, myslela si. Ale nikdo neví, kolik se toho v tom jeho dětském mozečku uchytí. Pokud se z něj má stát významný muž, což se stane, je lepší s tím začít hned.

Lottova působivá paměť se odhalila, když mu byly dva roky, a Antoinette pocítila sebeuspokojení. (Dvojsečný dar; všechno mu půjde, ale bude líný.) Jednoho večera mu Sallie před spaním přečetla dětskou básničku, a on ráno přišel do jídelny, stoupnul si na židli a odrecitoval ji. Gawain mu ohromeně zatleskal a Sallie si otřela oči záclonou.

„Bravo," řekla chladně Antoinette a dolila si kávu, maskujíc svůj třas. Sallie mu po večerech četla čím dál delší básně a kluk je ráno opakoval. S každým úspěchem v něm rostla sebejistota, pocit, že stoupá po neviditelném schodišti. Když k nim na plantáž jezdili na prodloužené víkendy známí se svými manželkami, Lotto se vždycky přikradl dolů a skrčil se v temnotě pod dlouhým jídelním stolem. Tam měl ve své jeskyni výhled na chodidla v pánských mokasínech a vlhké, pastelové lastury dámských kalhotek. Pak vyběhl ven, odrecitoval Kiplingovo *Když* a dostalo se mu hlasité ovace. Radost z ohromení těch cizích lidí se vtiskla Antoinettě do tváře v podobě nepatrného úsměvu, a místo pochvaly se Lotto dočkal tichého: „Jdi do postele, Lancelote." Přestane se snažit, když ho chválí, všimla si. Puritáni pochopili přínosy opožděné radosti.

Lotto vyrůstal ve vlhkém pachu střední Floridy, mezi divokými dlouhonohými ptáky a ovocem, které se dalo trhat rovnou ze stromu. Jakmile se naučil chodit, trávil rána s Antoinettou a odpoledne se toulal mezi zakrslými křovinami v písku, studenými prameny vyvěrajícími ze země a bažinami plnými krokodýlů, kteří ho upřeně pozorovali z rákosí. Lotto byl jako malý dospělý, pohotový, energický. Matka ho přihlásila do školy až o rok později, a on tak až do první třídy